

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419010240
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8419010240.9

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.01.2022, v trestnej veci proti obžalovanému H. T., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/46/2019 zo dňa 23.07.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného H. T..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný H. T. uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c) Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

- dňa 19.01.2018, okolo 17:20 hod., potom čo požil alkoholické nápoje, ktoré zvýšili hladinu alkoholu v jeho krvi na najmenej 1,34 mg/1 vydychovaného vzduchu (2,79 promile), čo bolo zistené lekárske odberom a vyšetrením krvi, v W., po miestnej komunikácii na ulici U., v smere od obce T. U. k Autobusovej stanici W., okres W., viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky PORSCHE PANAMERA, evidenčné číslo W., pričom v dôsledku požitých alkoholických nápojov, nedôsledného venovania sa vedeniu motorového vozidla a situácii v cestnej premávke, pri nedodržaní bezpečnej vzdialenosti od pred ním idúceho osobného motorového vozidla továrenskej značky ŠKODA OCTAVIA, evidenčné číslo U., vedeného vodičom C. B., čo bolo v rozpore s ustanovením § 3 ods. 2 písm. a/, § 4 ods. 1 písm. c/, § 4 ods. 2 písm. c/, § 17 ods. 1/ zákona č. 8/2019 Z. z., o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, prednou časťou ním vedeného motorového vozidla narazil do zadnej časti pred ním idúceho motorového vozidla, kde následne s ním vedeným motorovým vozidlom prešiel do protismerného jazdného pruhu, zišiel mimo vozovky do tam nachádzajúceho sa kanálového priepustu, čím poškodil osobné motorové vozidlo továrenskej značky PORSCHE PANAMERA, evidenčné číslo W., spôsobil škodu pre T. Q., s. r. o. W. v hodnote najmenej 18.521,21 EUR a poškodil osobné motorové vozidlo továrenskej značky ŠKODA OCTAVIA, evidenčné číslo U., škodu pre C. B. v hodnote najmenej 533,03 EUR, pričom uvedené vykonal aj napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 0T/68/2014 zo dňa 29.12.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 29.12.2014, bol uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2/ Tr. zákona.

Za to mu súd podľa § 289 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona mu výkon uloženého trestu podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu stanovil skúšobnú dobu na 4 (štyri) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zákona uložil aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný písomne odôvodnené odvolanie a to prostredníctvom svojho obhajcu. Namietal, že súd konštatuje, že jeho vina bola preukázaná na základe nepriamych dôkazov, teda hoci na potvrdenie alebo vyvrátenie jeho verzie neexistujú žiadne priame dôkazy, súd vykonal dôkazy, ktoré sú síce nepriameho charakteru, ale spoločne nielen túto jeho verziu vyvracajú, ale naopak usvedčujú ho z toho, že v čase dopravnej nehody bol vodičom motorového vozidla práve on. Súhlasí s tým, že celá obžaloba ako aj rozsudok je postavený na nepriamych dôkazoch, avšak nesúhlasí s ich hodnotením v kontexte s dôkazmi, na ktoré poukazoval už od prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní. Tak ako je uvedené v rozsudku okresného súdu, je pravdou, že k dopravnej nehode došlo tak, ako to bolo zadokumentované v protokole o dopravnej nehode. Avšak tak ako vyplýva z protokolu o dopravnej nehode, vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, žiadny priamy ani nepriamy dôkaz o tom, aby motorové vozidlo šoféroval, neexistuje a takýto dôkaz ani nebol produkovaný. Tento dôkaz však produkovaný mohol byť, nakoľko na mieste dopravnej nehody sa nachádzal kamerový systém strážnej služby, o čom sa nachádzajú dôkazy v spise, fotodokumentácia a tento kamerový systém bol v čase dopravnej nehody plne funkčný a tento kamerový systém zachytával celý úsek cesty, kde došlo k dopravnej nehode. Orgánom činným v trestnom konaní (ďalej len OČTK) nič nebránilo zabezpečiť záznamy z dopravnej nehody a jednoznačne preukázať skutočnosti, ktoré tvrdí, teda že motorové vozidlo nešoféroval a teda nespáchal skutok, ktorý je mu kladený za vinu. Zabezpečenie dôkazov v prípravnom konaní je úlohou a povinnosťou OČTK, ktoré majú slúžiť k náležitému objasneniu okolností skutku, ktorý je prejednávaný v trestnom konaní. Súd opiera svoje rozhodnutie o polohu, v ktorej sa mal nachádzať v motorovom vozidle po príchode príslušníkov HaZZ na miesto nehody. Hodnotí to ako jednoznačné indikovanie polohy obžalovaného na mieste vodiča a nie v inej časti motorového vozidla. Od úvodu vyšetrovania zdôrazňoval, že motorové vozidlo nešoféroval, ale zháňal som vodiča, ktorý by ho odviezol k hotelu Club a túto jeho obranu potvrdzuje aj výpoveď svedka P. I., ktorý potvrdil, že ho žiadal o šoférovanie. Súd ďalej opiera svoje rozhodnutie o znalecký posudok znalca T. L., no obžalovaný zdôrazňuje, že súd sám vlastne spochybňuje verziu znalca na základe chybného posúdenia znaleckého posudku, keďže znalec nevytlúčil kategoricky, aby sa nachádzal na zadnom sedadle motorového vozidla, len spochybnil jeho schopnosť kvôli zlomenine možnosť presunu zo zadnej do prednej časti vozidla. Účastník dopravnej nehody môže upadnúť do šoku - akútny stres vzniká pôsobením náhleho silného podnetu - akútnej stresovej reakcie, kedy hranica vnímania bolesti môže byť znížená o zníženie citlivosti a prahu na bolesť, spôsobené napríklad aj konzumáciou alkoholu, kedy tiež dochádza k potlačeniu pocitu bolesti vplyvom výskytu alkoholu v krvi. Akútny stres zahŕňa aj poruchy vnímania, ktorá vzniká u jednotlivca ako odpoveď na výnimočný fyzický a psychický stres a zahŕňa začiatkové štádium omráčenia so zúžením vedomia a pozornosti, neschopnosťou vnímať stimuly a dezorientáciou. Na epizódu môže byť čiastočná alebo kompletná amnézia. Obžalovaný je toho názoru, že v danej stresovej situácii, ktorá vznikla, reagoval tak, že sa snažil situáciu riešiť a to tým spôsobom, že sa predral cez stredový tunel na predné sedadlo a myslí si, že chcel šoférovať motorové vozidlo tak, aby vyšiel z priekopy, v ktorej sa motorové vozidlo nachádzalo. Preto po neúspešnom pokuse ostal v polohe na šoférových dverách. Celá táto situácia je zrejma zo stopy rozbitého čelného skla, kde na tejto stope sa určite nachádzali stopy DNA ako aj zrejme odtlačky dlane a prstov na čelnom skle, resp. na iných častiach motorového vozidla v interiéri, ktoré však neboli zadokumentované ani odobraté. Namietala teda vyhodnotenie testu DNA v jeho neprospech, kedy vzorky sterov boli odobraté vykonanou ohliadkou vozidla dňa 11.05.2018 a nemohli byť zistené vzhľadom na odstup času žiadne relevantné skutočnosti, nakoľko od dopravnej nehody uplynulo množstvo času, počas ktorého došlo k manipulácii s vozidlom, jeho výbavou, čistením interiéru, výmene poškodených dverí a k celkovej oprave za účelom opätovného používania motorového vozidla. Z fotodokumentácie nachádzajúcej sa v spise bolo preukázané, že sa povracal v motorovom vozidle v zadnej časti ľavých zadných dverí. Zvrátky v zadnej časti vozidla potvrdil aj svedok vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní pred súdom. Súd hodnotí výpoveď p. W. ako jeden z dôkazov o jeho vine, pričom je nepochybné a nesporné, že táto nebola priamym očitým svedkom dopravnej nehody, nakoľko podľa jej vyjadrenia táto prišla na miesto nehody až po 5 minútach po tom, čo začula hluk, vyšla z firmy von na cestu a do auta sa ani nepozerala. Súd jediného priameho svedka dopravnej nehody poškodeného C. B. spochybňuje, tomuto neverí a uvádza, že i keď svedok videl obžalovaného sedieť v stredovom tuneli šikmou bočnou časťou nohami vpred, toto je v rozpore s polohou, v akej našli obžalovaného príslušníci HaZZ W.. Jeho poloha tak, ako ju opisovali svedkovia, neodporuje uvádzanému, je len

zrejmy následok, že v stresovej situácii sa po neúspešnom pokuse vyjsť z priekopy mohol upadnúť do bezvedomia a nachádzať sa naozaj tak, ako to uvádzajú svedkovia HaZZ W.. Nijakým spôsobom však nie je preukázané, aby sa pred touto situáciou nenachádzal v stredovom tuneli a nepokúšal situáciu riešiť i keď neúspešne. Žiaden zo svedkov nevyklúčil možnosť účasti na nehode inú osobu, teda osobu, o ktorej tvrdí ako aj svedok poškodený C. B., že táto osoba riadila motorové vozidlo. Skutočnosť, že ju nikto nevidel okrem nich dvoch, neznamena, že tam nebola. Naopak, túto osobu nepriamo potvrdzuje aj výpoveď svedka I., u ktorého sa zaujímal o možnosť šoférovania jeho motorového vozidla. Jednalo sa z jeho strany o snahu dostať sa do hotela Club bez toho, aby šoféroval motorové vozidlo, pričom aktívne hľadal niekoho, kto to takto s jeho súhlasom vykoná. Dnes vie, že to nebolo správne, ale toto už nemôže zobrať späť a takto sa k celej situácii postavil aj na hlavnom pojednávaní a od tohto dátumu do dnešného dňa nevypil ani štamperlík alkoholu. Súd vyhodnotil všetky posudzované sporné otázky a nepriame dôkazy v jeho neprospech a to aj za stavu, že bolo možné tieto hodnotiť aj iným spôsobom, pričom nebolo vylúčené iné posúdenie okolností celého prípadu. Súd mal v situácii, ktorá nevyklúčovala iné vyhodnotenie dôkazov použiť zásadu „in dubio pro reo“ v pochybnostiach v prospech obvineného, ktorá je jednou z kľúčových zásad aplikujúcich sa v trestnom práve a to najmä s poukazom na samotné vyjadrenie súdu citované vyššie, že celá jeho vina je postavená na základe nepriamych dôkazov, keďže žiadne priame dôkazy o jeho vine neexistujú. Žiadam preto, aby krajský súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/46/2019 zo dňa 23.07.2020 zmenil a spod obžaloby ho v celom rozsahu oslobodil, resp. vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Následne svoje odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcu doplnil. V jeho dôvodoch uviedol, že čo sa týka priebehu nehody, sám poškodený tvrdí, že „zozadu do neho niečo ťuklo“. Znalec na jednej strane pripúšťa, že k zraneniam mohlo dôjsť na zadnom sedadle a uvádza oba prípady, aj keby sedel na zadnom sedadle, aj keby sedel na prednom sedadle. V prípade žeby obžalovaný sedel na prednom sedadle, mohlo dôjsť v prvej fáze nehody k vymršteniu tela smerom dopredu a mohlo dôjsť k zlomeniu jarmovej kosti a otrasu mozgu. Následne po bočnom náraze malo dôjsť k zlomenine rebier. A celý neuveriteľný proces pokračuje ešte späť ku nárazom do sedadla a zlomeninou krčného stavca a pomliaždeniu pľúc. Teda, ak by mal prijať túto teóriu, tak v prvej fáze nehody malo dôjsť až k takému nárazu a spomaleniu vozidla, že ho až vymrštilo smerom dopredu a došlo k zlomenine jarmovej kosti. Ak by to bolo tak, už v prvej fáze by muselo dôjsť k značnej strate kinetickej energie vozidla, avšak súd vo svojom zdôvodnení ide ešte ďalej, a napriek značnému spomaleniu, ktoré by bolo nevyhnutné po takomto náraze (muselo byť značné, keďže došlo k zlomenine jarmovej kosti) si vozidlo zachovalo stále dosť energie, aby aj pri bočnom náraze mohlo dôjsť k zlomenine ramena. Dokonca ešte aj v tejto fáze malo mať vozidlo, ktoré už zákonite muselo stáť, toľko energie, aby došlo k zlomenine stavca, v ktorej sa mimochodom vyjadril, že sa jedná o skoré zranenia, ktoré mu je diagnostikované opakovane pri každom RTG vyšetrení už niekoľko rokov, na čo má výsledky vyšetrení. Keďže súd sa v rozsudku priklonil k tejto verzii znalca, má zato, že zjavne nevenoval pozornosť tvrdeniu poškodeného, že „zozadu do neho niečo ťuklo“ a ani fotodokumentácii z nehody, z ktorej je zrejme minimálne poškodenie jeho vozidla nehovoriac o tom, že pri takomto náraze by bola veľká pravdepodobnosť vystrelenia predných airbagov, čo sa však nestalo. Podľa jeho názoru je teda takýto mechanizmus nehody, ktorý súd prijal za svoj, ak nie nemožný tak prinajmenšom sporný. Keďže predpokladá, že tvrdenia súdu v rozsudku by mali byť niečím podložené a na základe nejakej objektívnej skutočnosti, nevie si vysvetliť tvrdenia súdu (str. 13 rozsudku) a absolútne nepoškodenom monitore na fotografiách z nehody, keď monitor bol nájdený vytrhnutý pod predným sedadlom až po jeho návrate z nemocnice a na fotografii z miesta nehody je iba držiak monitora, ktorý je pevne uchytený v sedadle. Podotýka, že monitor na pravom sedadle je na svojom mieste. Y. W. povedala, že na miesto nehody prišla po 5 minútach. Pokladá teda vyšetrovací pokus, ku ktorému z neznámych dôvodov nebol privolaný, konal sa na vozidle o dve triedy menšom, bez stredného tunela za bezpredmetný, hlavne čo sa týka časových horizontov v ňom uvádzaných. K spôsobu prevedenia sa nemôže vyjadriť, lebo ako znova opakuje, z jemu neznámych dôvodov k nemu nebol prizvaný. Ďalej Y. W. (mimochodom podľa zápisnice z pojednávania 11.06.2020 na pojednávaní vedená ako „nepřítomná“) vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že v tom čase sa na mieste nehody nachádzalo viacero osôb, ktoré do vozidla nazerali a na otázku advokáta Y. X., či tam boli aj po príchode polície, odpovedala, že áno. Touto skutočnosťou sa súd avšak vôbec nezaoberal, hoci práve tieto osoby mohli vidieť pohyb vo vozidle. Osoby však na mieste nehody neboli vypočuté. Navyše táto otázka obhajcu nie je vôbec zaprotokolovaná v zápisnici o pojednávaní, kde sa dokonca uvádza: bez otázok. Na toto nadväzuje ďalej dokumentácia z miesta nehody, kde policajti podrobne zachytili interiér vozidla, vrátane detailnej fotografie zvratkov na čalúnení zadných dverí. Z jemu znova neznámych dôvodov im však nevenoval pozornosť, hoci z fotografie je zrejme, že ide o čerstvú stopu a že sa nejedná o staršie zvratky, ktoré by navyše nevie

prečo, vozil v aute. Nedopatrením však zabudol zdokumentovať polohu vozidla po havárii a tým pádom sa súd o ňom vyjadruje ako o prevrátenom, aj keď poškodený vo svojich výpovediach hovorí o vozidle naklonenom na ľavú stranu. Vozidlo totiž prevrátené na bok nemohlo byť, keďže sklíčko spätného zrkadla nebolo vôbec poškodené, iba vypadnuté z držiaku. Myslím si, že poloha vozidla tiež zohráva svoju rolu, pri pohybe v ňom. Súd v rozsudku uvádza najkratšiu cestu von z vozidla cez pravé predné dvere a evidentne nemá predstavu o výške stredného tunela v Porsche Panamera, ku ktorému treba prirátat výšku riadiacej páky. Tunel sa však smerom dozadu prudko zvažuje, práve preto je najľahšia cesta von týmto smerom. Taktiež nemôže súhlasiť s odôvodnením prokurátora, ktorý v záverečnej reči odôvodňuje neskorý odber biologického materiálu. Ako som už povedal vo výpovediach policajtovi, už pri prvom výsluchu o tejto stope s poznámkou, že s autom ešte nebolo manipulované, ale že je plánovaná oprava. K biologickej stope ženského pohlavia sa môžem vyjadriť len tak, že po začatí opravy bolo auto umyté, pohybovalo sa tam veľa osôb, možno aj ženského pohlavia. Keďže mi dátum obhliadky bol oznámený - poviem to úprimne: keby som chcel podvádzať, mal som príležitosť, aby sa tam jeho stopy našli. Taktiež sa súd v odôvodnení rozsudku odvoláva na výpoveď P. I.. Podotýka, že si nepamätá, aby povedal, že svedok I. osobu videl, nemôže vedieť, či ju videl, lebo sa o tom nebavili. Súd však v odôvodnení automaticky konštruuje rozpor - aj keď on len povedal, že: „Poprosím toho pána.“ Či si ho I. všimol alebo nie na to nemôžem odpovedať, avšak tak ako mohol ovracať zadné dvere auta pred obhliadkou, taktiež mohol požiadať p. I. ako dlhoročného známeho, aby vypovedal, že osobu videl. Ani jednu z týchto vecí neurobil. Nie preto, žeby bol vzorom morálky, ale preto, že skutok sa stal tak, ako opisuje on a nemal potrebu ho prikrášľovať. Pravdou je, že sa súd v rozsudku opiera len o jeho polohu pri príchode hasičov (cca 10- 15 min. po nehode) a výpovede týchto hasičov o jeho polohe. Ostatné výpovede buď neberie do úvahy alebo sa ich snaží spochybníť. Pochybenia pri zdokumentovaní nehody, výpovede svedkov, nevypočutie dôležitých svedkov a rozpory medzi zraneniami a mechanizmom nárazu, ako keby tu neboli. K odberu biologického materiálu by chcel poznamenať, že ten bol realizovaný 11.05.2018, teda 4 mesiace po nehode, napriek tomu, že na zvrátky upozornil už na prvom svojom výsluchu a potom opätovne s poukázaním na to, že auto sa bude opravovať a stopy môžu byť znehodnotené. Aj napriek tomu je v rozsudku poukazované na negatívne biologické stopy, za čo však on nenesie zodpovednosť, keďže auto sa po nečinnosti polície v tom čase už opravovalo a policajti odoberajúci vzorky bol upozornený mechanikom na to, že bolo umyté a niektoré časti demontované. Nie je jeho vina, že tieto vzorky neboli odobraté priamo na mieste nehody, keďže boli tak starostlivo zdokumentované, že im bola venovaná samostatná fotografia. Taktiež nie je jeho vina, že neboli zaistené záznamy z priemyselných kamier, ktorých sa nachádza na mieste nehody niekoľko, určite zaznamenali jeho polohu tak na parkovisku, pri nasadaní a dokonca jedna zaberala priamo miesto kanálového priepustu, v ktorom sa nachádzalo vozidlo po nehode. Je toho názoru, že súd nevyhodnotil nepriame dôkazy správne a že tie v jeho prospech nebral do úvahy vlastne vôbec. Nielen, čo sa týka zdokumentovania nehody, výpovedí svedkov, ale v rozsudku sa dokonca odvoláva na skutočnosti, ktoré sa evidentne nezakladajú na pravde. Inak by sa nemohol odvolávať na absolútne nepoškodený monitor, ktorý sa našiel pod prednou sedačkou až po mojom návrate z nemocnice, na fotografiách z nehody vôbec nie je. Na fotografii je len držiak, z ktorého bol monitor po náraze vytrhnutý, čo je aj dnes ľahko overiteľné. Na záver odvolávajúc sa na doposiaľ uvedené obžalovaný požiadal, aby súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/46/2019 zo dňa 23.07.2020 zmenil a spod obžaloby ho v celom rozsahu oslobodil, resp. vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

V konaní pred okresným súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto súd urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery okresný súd v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa krajský súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce,

na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o skutkových zisteniach tak, ako sa preniesli do skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku.

Krajský súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného, pričom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného H. T..

Na tomto mieste krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevyvíja pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybniť, či dokonca vyvrátiť a to do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V tomto prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu obžalovaný (opierajúc sa o spôsob jeho obrany) v rámci dokazovania nepredložili nové dôkazy, resp. argumenty, ktoré by zistené skutočnosti z dôkazov zabezpečených v rámci prípravného konania, (ktorých obsah sa zákonným spôsobom preniesol do dokazovania na hlavnom pojednávaní), spochybňovali, resp. vyvracali, ale práve naopak.

V prvom rade je podľa názoru krajského súdu potrebné konštatovať, že v posudzovanom prípade oproti sebe stoja dve skupiny dôkazov.

Najsamprv je to výpoveď obžalovaného, ktorú krajský súd hodnotí ako konzistentnú, obžalovaný svoju výpoveď vo vzťahu k rozhodným skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich nenechal, od začiatku trval na tom, že on osobné motorové vozidlo neriadil a riadila ho jemu neznáma osoba. Jeho výpoveď má podporiť výpoveď svedka poškodeného C. B., ktorú po konfrontácii so všetkými jeho vyjadreniami v posudzovanom prípade krajský súd hodnotí minimálne ako účelovú, ktorou sa snažil napomôcť obžalovanému, nakoľko táto výpoveď sa opakovane menila a prispôbovala sa zjavne obsahu výpovedí obžalovaného, ktorý v procesnom postavení obvineného síce vypovedal až po tom, čo vypovedal poškodený, keďže prvýkrát sa k veci obžalovaný vyjadril až v procesnom postavení obvineného až dňa 15.01.2019, no tejto jeho výpovedí ešte predchádzala jeho výpoveď v procesnom postavení svedka a to dňa 07.04.2018 a taktiež aj zo dňa 26.09.2018, kde menovaný svedok upravoval svoju výpoveď predovšetkým vo vzťahu k skutočnosti, či mohol alebo nemohol, resp. či videl obžalovaného bezprostredne po nehode v motorovom vozidle, v akej polohe a na akom mieste a súčasne vo vzťahu k neznámej osobe, ktorá podľa výpovede obžalovaného mala riadiť toto motorové vozidlo. Následná (oproti jeho prvotným vyjadreniam) výpoveď svedka poškodeného C. B. je v zásadnom rozpore aj s výpoveďami príslušníkov hasičského zboru, ktorí boli bezprostredne po

dopravnej nehode privolaní na miesto a poskytovali prvú pomoc obžalovanému, ktorý v tom čase mal byť podľa ich výpovedí v bezvedomí.

Oproti argumentácii obžalovaného potom tiež stoja závery znaleckého posudku z odvetvia traumatológie znalca T. J. L. a to v konfrontácii aj s výsledkami vykonaného vyšetrovacieho pokusu a napokon výpoveďami aj svedkyne Y. W., ktorá mala byť prvou osobou, ktorá prišla na miesto, kde malo dôjsť k dopravnej nehode a ktorá prítomnosť svedka C. B. na tomto mieste potvrdzuje až následne po tom, čo sa na mieste dopravnej nehody mali nachádzať už ďalšie osoby.

K dôkazom, ktoré spochybňujú tvrdenia obžalovaného patrí aj výpoveď svedka P. I., ktorý opakovane popieral, aby s obžalovaným komunikoval v čase, keď okolo nich mala prechádzať nejaká iná osoba, ktorú obžalovaný označil ako osobu, s ktorou sa mal dohodnúť na tom, že za finančnú odmenu bude riadiť jeho motorové vozidlo. Nepopiera svoju prítomnosť na mieste v tom čase a komunikáciu s obžalovaným, no odmieta, aby bol svedkom aj skutočnosti, aby obžalovaný mal takejto neznámej osobe, nielen ponúkať, ale dokonca už aj vopred vyplatiť finančnú odmenu za to, že ho odvezie na jeho motorovom vozidle.

Súčasne platí, ako už bolo naznačené, že aj výpoveď svedka poškodeného C. B. v prvotných štádiách po dopravnej nehode zodpovedala po obsahovej stránke výpovediam službukonajúcich príslušníkov hasičského zboru, čo sa týka polohy miesta, v ktorom sa mala nachádzať osoba v motorovom vozidle, ktoré bolo havarované. Keďže menovaný svedok dňa 26.02.2018 okrem iného uviedol, že na mieste vodiča sa nachádzala osoba, ktorá sa nehýbala a až dodatočne zistil, že ide o osobu obžalovaného, ku ktorému bola privolaná aj prvá pomoc. Až vo svojich následných výpovediach svedok uvádza, že nepristúpil úplne k motorovému vozidlu, mal obavu o svoju bezpečnosť, a preto nevidel priamo do vnútra motorového vozidla. Rovnako zo svojho pohľadu potom rôznym spôsobom (opäť rozdielnym oproti pôvodnej výpovedi) teda opisuje situáciu s jemu neznámou osobou, ktorá v prvom vyjadrení mala z motorového vozidla vyskočiť a v ďalšej verzii

uvádzal, že videl takúto osobu od motorového vozidla, ktoré bolo havarované, už len odchádzať.

Svedkyňa Y. W. teda v rozpore s výpoveďou svedka C. B. uviedla, že keď prišla na miesto dopravnej nehody a bola tam sama, kričala o pomoc, snažila sa zastaviť okoloidúce autá a ona bola tá, ktorá privolala prvú pomoc a až následne prišli ďalšie osoby a to vrátane osoby, ktorá tvrdila, že bola účastníkom tejto dopravnej nehody a teda svedok C. B..

Rovnako tak výpoveď obžalovaného je spochybnená okrem už opísaných skutočností plynúcich z výpovedí svedka poškodeného C. B. a svedkyne Y. W. aj závermi už spomínaného znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia chirurgie a traumatológie T. J. L., ktorý zrozumiteľným spôsobom v logických súvislostiach vysvetľujúc metódy a spôsoby, akými hodnotil diagnostikované zranenia u obžalovaného, predovšetkým vysvetlil, ako dospel k záveru o najpravdepodobnejšom možnom mechanizme (verzii) vzniku zranení u obžalovaného a ich rozsahu, ktorá spochybňuje tvrdenie obžalovaného spočívajúce v tom, že po dopravnej nehode, ktorú mala spôsobiť neznáma osoba, počas riadenia jeho motorového vozidla sa napokon sám pokúsil presunúť z miesta sedadla za vodičom na miesto sedadla pre vodiča. Znalec predovšetkým opakovane zvýrazňuje, že pri tomto spôsobe opisu možného vzniku zranení podľa verzie obžalovaného potom nie je možné jednoznačne a bez rozumných pochybností ustáliť, akým spôsobom - možný mechanizmus ich vzniku - boli spôsobené zranenia u obžalovaného a to konkrétne zlomenina tretieho až štvrtého rebra vľavo, no najmä pokiaľ ide o zlomeninu priečneho výbežku stavca s pomliaždením pľúc zadnej časti.

V tejto súvislosti neobstojí preto námietka obžalovaného, že zlomenina priečneho výbežku 3. stavca vľavo je zranenie „staršieho dátá“, nakoľko by túto skutočnosť musel nepochybne diagnostikovať pri RTG vyšetrení už ošetrojúci traumatológ, no predovšetkým vo veci konajúci znalec, ktorý mal k dispozícii kompletnú zdravotnú dokumentáciu obžalovaného, napokon pomliaždenie ľavých pľúc v ich zadnej časti patrí tiež medzi zranenia, ktorých mechanizmus vzniku si znalec pri polohe obžalovaného v aute v zadnej časti vozidla za vodičom nevedel vysvetliť.

Znaleckým dokazovaním ustálený stupeň požitia množstva alkoholických nápojov, a to na úrovni stavu jednoduchej opitosti stredne ťažkého stupňa (po korekcii znalkyne v prospech obžalovaného, oproti pôvodnému stavu), pod vplyvom ktorých obžalovaný bol v čase kedy bol účastníkom dopravnej nehody, opäť zjavne vyvoláva zásadné pochybnosti nielen o schopnosti obžalovaného riadnej koordinácie

pohybov svojho tela tak, ako ich opisuje po nehode, no predovšetkým schopnosti si detailne zapamätať bez prostredne po nehode pri rozsahu a závažnosti zranení, ktoré si mal pri nehode spôsobiť, svoju polohu v aute po nehode a svoje následné správanie a jeho dôvody.

Pri takom stupni opitosti, ako to plyní z toxikologického vyšetrenia zo dňa 24.01.2018, vyplynulo, že metódou plynovej chromatografie s FID detektorom a následne Widmarkovou metódou bola stanovená koncentrácia etylalkoholu v krvi obžalovaného na 2,79 g/kg (promile), čo zodpovedá hranici ťažkého stupňa opitosti, znamená, že pri rozsahu spôsobených zranení existuje dôvodné podozrenie, aby mohol obžalovaný za danej situácie môcť prejsť zo zadnej časti vozidla zo sedadla za vodičom do prednej časti vozidla. Tento záver plyní aj jednak z už uvádzaných tvrdení a zistení znalca z odvetvia traumatológie, ale taktiež aj z výsledkov vyšetrovacieho pokusu, ktorý bol vykonaný dňa 28.09.2018.

Výsledky plynúce z vyšetrovacieho pokusu (zo zvýraznením, že nejde o jediný a rozhodujúci dôkaz pre ustálenie skutkových zistení v posudzovanom prípade) tiež spochybňuje tvrdenia svedka poškodeného C. B., ktorý uviedol, že bližšie si nemohol všimnúť osobu, ktorá mala pôvodne z motorového vozidla, ktoré bolo havarované a ležalo na ľavej strane (na boku) v šancovom priepuste, ako by „vyskočiť“ a utekať preč, resp. ako potom opravil, mala od tohto motorového vozidla odchádzať v čase, keď k nemu prichádzal preč, keďže podľa jeho záverov mal mať svedok dostatok času na to, aby mohol prísť k havarovanému motorovému vozidlu ešte v čase, kedy by táto neznáma osoba mala ešte len z auta vychádzať. Tiež tieto závery vyšetrovacieho pokusu zodpovedajú už uvádzaným tvrdeniam o zásadnej pochybnosti spochybňujúcej tvrdenia obžalovaného o jeho schopnosti premiestniť sa zo zadnej časti vozidla do prednej časti vozidla.

Argumentácia obžalovaného k dôvodom, spôsobu a okolnostiam, za akých sa mal presunúť zo zadnej časti auta do prednej časti na miesto vodiča sa naviac javí ako nelogická už len z pohľadu aj jeho vysvetlenia situácie v aute bezprostredne po nehode, keď po tom, čo mal zistiť, že bol účastný dopravnej nehody a táto neznáma osoba mala z motorového vozidla ujsť takým spôsobom, že z miesta vodiča cez stredový panel sa mala presunúť do zadnej časti auta a cez zadné dvere za spolujazdcom, kde mala byť ešte detská sedačka, mala ujsť von z tohto auta, tak obžalovaný totožne (opakovane vysvetľoval), že podľa neho bola najjednoduchšia a najrýchlejšia cesta z auta po nehode tak, ako to vysvetľoval on, že on sa (naopak) snažil v prvom momente dostať z motorového vozidla tak, že sa rozhodol presunúť do prednej časti vozidla a vystúpiť chcel cez dvere spolujazdca.

Napokon prvotné tvrdenia svedka C. B. o mieste a polohe vodiča, teda osoby, ktorá mu pôvodne známa nebola, zodpovedali v celom rozsahu prvotným výpovediam priamo na mieste zasahujúcich príslušníkov hasičského zboru a to konkrétne svedka Bc. Y. G. a Q. G., ktorí potvrdili, že táto osoba javila známky bezvedomia, pričom sa mala nachádzať v priestore sedadla vodiča motorového vozidla a na ľavej strane na ľavom boku dverí vodiča a nohy mala pod motorovým vozidlom.

Za danej situácie preto krajský súd má za to, že výpovede jednak svedkyne Y. W., tak aj svedka P. I. a napokon aj príslušníkov hasičského zboru zásadným spôsobom neboli predkladanou argumentáciou a dôkazmi obžalovaného spochybnené, skutočnosti z nich plynúce v logických súvislostiach vysvetľujú situáciu po dopravnej nehode, polohu obžalovaného v motorovom vozidle a jeho správanie sa po príchode na miesto dopravnej nehody, keďže v tom čase mal byť v bezvedomí a bola mu poskytovaná prvá pomoc, v nadväznosti na to potom znalec z odvetvia traumatológie zrozumiteľne a logicky vysvetlil, prečo je podľa neho najpravdepodobnejšie z hľadiska možného mechanizmu vzniku zranení diagnostikovaných u obžalovaného, že obžalovaný sedel v čase vzniku dopravnej nehody vpredu na mieste vodiča.

Pokiaľ sa týka námietok obžalovaného k vykonanému vyšetrovaciemu pokusu, keďže tento namietal, že nebol tento vykonaný za rovnakých podmienok, aké boli v čase dopravnej nehody - iné motorové vozidlo, ktoré malo byť nepomerne vo vnútri menšie oproti motorovému vozidlu, s ktorým mal teda spôsobiť dopravnú nehodu, rovnako tak z dôvodu, že motorové vozidlo nebolo naklonené (havarované v polohe) na ľavom boku vozidla, krajský súd len v stručnosti konštatuje, že vyšetrovací pokus je len jedným z dôkazov a aj s prihliadnutím na námietky obhajoby je potrebné na neho takto nahliadať, no aj napriek uvedenému má podľa názoru krajského súdu v určitej intenzite svoju dôkaznú hodnotu a jeho výsledky z tohto pohľadu dopĺňujú závery vykonaného dokazovania, a teda či mohol svedok Neupauer, potom čo prišiel k autu, vidieť nielen osobu, ktorá z auta ušla (a mohla podľa obžalovaného riadiť osobné motorové vozidlo), ale predovšetkým či mohol vidieť, v akej polohe bol obžalovaný v tom momente aj vzhľadom na to, že svoju výpoveď svedok B. v tomto smere menil, čo samozrejme ako už bolo skôr uvádzané, a čo zjavne ovplyvňuje dôveryhodnosť jeho výpovede.

Za danej dôkaznej situácie odkazujúc na doposiaľ uvedené skutočnosti vo svojom súhrne má krajský súd za to, že tieto dôkazy tak, ako boli sumarizované súdom prvého stupňa, hodnotené so zvýraznením

skutočnosti z nich plynúcich, boli riadnym a zákonne získaným podkladom pre ustálenie skutkových zistení tak, ako sa preniesli aj do skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku, ale predovšetkým vytvorili právny základ pre riadne a správne právne posúdenie konania obžalovaného H. T. bez toho, aby vznikli rozumné pochybnosti o tom, že obžalovaný bol tým, kto riadil toto predmetné motorové vozidlo. Preto správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia, keď konanie obžalovaného bolo posúdené ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c) Tr. zákona, nakoľko obžalovaný vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku a spôsobil tým väčšiu škodu na cudzom majetku.

Čo sa týka výšky spôsobenej škody, táto bola preukázateľným spôsobom riadne aj ustálená a v konečnom dôsledku, ani nebola obhajobou spochybňovaná.

Riadne zistenému skutkovému stavu a jeho právnomu posúdeniu potom podľa názoru krajského súdu zodpovedá aj správny postup okresného súdu pri ukladaní druhu a výmery trestu.

Okresný súd vykonal dokazovanie vo vyčerpávajúcom rozsahu aj vo vzťahu k tomuto odvolaním napadnutému výroku rozsudku, kde správne ustálil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností (§§ 36,37 Tr. zákona), keď nezistil ani jednu, či už na strane priťažujúcich, resp. poľahčujúcich okolností, správne potom ustálil aj druh trestu, kedy konštatuje, že je potrebné ukladať trest odňatia slobody vo výmere jedného roka s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 4 roky s odkazom na už predchádzajúcu jednak trestnoprávnu minulosť obžalovaného vo vzťahu k totožnej trestnej činnosti, ale aj vo vzťahu k sumarizácii a hodnoteniu jeho priestupkovej minulosti, najmä na úseku dopravy. Okresný súd tiež správne vyhodnotil dôkazy na podklade, ktorých ustálil záver o potrebe posúdenia zisteného skutkového stavu podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zákona pri ukladaní trestu zákazu činnosti, keď uložil trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v hornej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere šesť rokov a šesť mesiacov, čo je výmera stále pri dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Obžalovaný sa predsa v minulosti už dopustil totožnej trestnej činnosti, pre ktorú bol ako v posudzovanom prípade, uznaný vinným a bol mu ukladaný trest a teda pre riadenie motorového vozidla po požití alkoholických nápojov tak, že naplnil skutkovú podstatu trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zákona.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil argumentáciu okresného súdu aj vo vzťahu k odsúdeniu obžalovaného v trestnej veci vedenej Okresným súdom Kežmarok pod sp. zn. 1T/21/1997, keď vecne správne a zákonným spôsobom aplikoval ust. § 438 písm. d) Tr. zákona konštatujúc, že ide o odsúdenie pred 20-tich rokov, na toto odsúdenie už neprihliadol, nakoľko na dobu, ktorá od neho uplynula, považuje za tak mimoriadnu okolnosť, že by táto aplikácia ust. § 61 ods. 5 Tr. zákona, a teda uloženia trestu zákazu činnosti na doživotie by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne.

Toto boli dôvody, pre ktoré krajský súd nezistil žiadne skutočnosti, na podklade ktorých by mal existovať dôvod pre zmenu odvolaním napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného a preto toto odvolanie zamietol podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.